

ТРЫ ПАКАЛЕННІ ВОІНАЎ

Бой першы

...Ішла Фінская вайна. Група разведчыкаў атрымала загад узяць "языка". Сама па сабе задача нялёгкая, а ва ўмовах лютай зімы, глыбокага снегу, без адпаведнага рыштунку – складаная ўдвая. Фіны ж былі цёпла апрануты, мелі выдатную лыжную падрыхтоўку.

Трое нашых разведчыкаў сутыкнуліся з трыма варожымі салдатамі. Пасля кароткага, але жорсткага бою двое нашых загінулі. Застаўся адзін супраць двух. Ён паспеў першым кінуць гранату і даставіць кантужанага "языка" ў сваю часць.

Гэта быў чырвонаармеец-камсамалец Сяргей Венгер, бацька будучага падпалкоўніка Ю. С. Венгера.

Бой другі

Афганістан. Вайсковая калона рухаецца да месца прызначэння. Узбраенне недастатковае. На некаторых машынах замест кулямётаў муляжы. "Духі" чакалі ў цясніне і адкрылі шквальны агонь. Нашым мотастралкам пагражала поўнае знішчэнне, але ўвесь удар прыняла на сябе баявая ахова з ліку дэсаннікаў. І, нягледзячы на складаную сітуацыю, вытрымала бой, не згубіўшы пры гэтым ніводнага чалавека. Камандаваў дэсаннікамі старшы лейтэнант Венгер. За што атрымаў свой першы ордэн Чырвонай Зоркі.

Бой трэці

Той жа Афган. Душманы, сярод якіх былі арабскія наёмнікі і негры, замацаваліся на высотцы, адкуль прастрэльвалася ўся тэрыторыя. Дэсантнікі кінуліся ў атаку і выбілі ворага з займаемай пазіцыі. Ротай камандаваў старшы лейтэнант Венгер. І быў прадстаўлены да другога ордэна Чырвонай Зоркі. (Атрымаў яго, між іншым, праз некалькі гадоў). Падобных эпізодаў у ваеннай біяграфіі падпалкоўніка Ю. С. Венгера, ваеннага камісара раёна, шмат.

– Хіба ўсё ўспомніш, – усміхаецца Юрый Сяргеевіч. – Вось вывад войскаў з Афганістана памятаецца добра. Мая рота пакідала краіну паветраным шляхам. А мяне раптам выклікаў камандзір палка:

– Будзеш суправаджаць "наземнікаў" (так дэсантнікі называлі мотастралкоў), у якасці артылерыйскага карэктыроўшчыка!

Загад ёсць загад. Адправіўся да месца прызначэння. І тут убачыў тое, што раней паказвалі ў кіно. Начальнік штаба палка агарнуў знамя часці вакол тулава, а затым – бронежылет. Рушылі ў дарогу. Вельмі цяжка давялося на сумна вядомым перавале Саланг.

Дарога была вельмі слізкай, выручалі толькі загадзя ўзятыя скрынкі з пяском. Быў выпадак, калі БМП з экіпажам звалілася ў цясніну. Аднак невялікая група Венгера са сваёй задачай справілася. Афіцэр атрымаў медаль "За баявыя заслугі".

Калі змоўклі гарматы

Юрый Сяргеевіч успамінае, як прыехаў у водпуск, і бацька прымусіў яго прывініць ордэн.

– 3 гордасцю хадзіў са мной па вуліцах. А ў самога – два ордэны Славы, два – Айчыннай вайны, два – Чырвонай Зоркі! Ён жа закончыў Вялікую Айчынную камандзірам "кацюшы".

Працяглы час Ю. С. Венгер служыў у пагранічных войсках, узначальваў пагранкамендатуру, цяпер – ваенны камісар раёна. Нядаўна атрымаў яшчэ адну ўзнагароду – медаль Расійскага саюза ветэранаў Афганістана "За заслугі".

А пераемнасць пакаленняў працягваецца. Сын Юрыя Сяргеевіча – таксама афіцэр. Нелішнім будзе ўспомніць знакаміты выраз: "Ёсць такая прафесія – Радзіму абараняць!".

М. Каткоў

Дзвінская праўда (Верхнядзвінск). — 2008. — 8 мая. — С. 2.